

TÄNADA. NÄHA VÖLU. OLLA REFERENTS.

Palve Kutse muutub loovaks kajaks..., mis orienteerib, mis soovitab, mis juhib, mis hoiatab... inimkonna tegemisi, inimkonna kohalolekut, inimkonna mõtlemist ja tundmusi.

Igas keskkonnas, igas olukorras, igas paigas... omab inimese kohalolek, kui Loomingu väljendus, näiliselt erinevaid kaudseid tähendusi. Ja öeldakse, et "näiliselt" kuna interpretatsioon –vastavalt kultuurile, religioonile, filosoofiale, elustiilile jne-, on väga privaatne, individuaalne, väga possessiivne.

Tänane Palve Kutse innustab meid universaliseerima oma isiklikke, individuaalseid, gruppide, kogukondade versioone, tõlgendusi ja lisada need... näiliselt erinevatesse reaalsustesse.

Ja need on "näivad reaalsused", kuna moodustavad osa sama liigi toimimisest. Olgugi et neid nähakse modifitseerituna oma trajektoori ja ümbruskonna tõttu, on neil Loov mõju, mis mässib enesesse kogu elu.

Selle tulemuseks väljend, mida tihti kasutatakse: "Mis minul selle kõigega pistmist on? See on selle, tolle probleem...". "Ei. Mina ei kannu mittemingisugust vastutust. See on... korealaste, ameeriklaste, eurooplaste vaheline asi... Aga mina olen moslem. Aga mina olen kristlane...".

See meie liigi dünaamika mittemõistmine toob kaasa ühe puuduse..., puuduse meie hinnangute, absurdse privilegieerituse ja ekslusiivsuse vähese kasu tõttu.

Ilma kahtluseta!, me ei ole kõik ühesugused. Igal ühel on ja iga üks kaldub oma professioni poole, sest kõik on saanud mingi ettepanekuga, mingi missiooniga, Loomingust pärit voorusega. Aga! lisatuna sellese ellu, kommunikeerudes kõikide eludega.

Kas on võimalik..., kas on võimalik õppida lugema ja kirjutama?

Ah, ja! Paljudes keeltes. Aga see on lugemine ja kirjutamine.

Iseenesest on see midagi tavalist. Keele omapära on üks Loomingu variatiivsuse väljendus. Aga kindel on, et pean rakendama keelt. Vajan enda väljendamist... rääkides, kirjutades, lugedes...

See on üks näide.

O-le-me! võimelised teadvustama, et meie teod... ei jää sisehoovi, majja, põllule, linna. Nad mõjutavad kogu elavat loodust. “Kogu elus loodust”. Selgemalt ja olulisemalt sedasama inimliiki.

Meie positsioonide, tegude, hoiakute –sellele ärkamine - universaalne teadvustamine ... ei saa samuti olla mingi obsessioon, sest tõenäoliselt ei jõua me... meie olemise, tegemiste ja kohalolu vasturääkivuste argumenteerimiseni.

Nüüd aga, kui teame, –sest seda öeldakse, ilmutatakse meile palves- et meie tegevus ei lõpe meis endis, vaid see avardub ja kommuniqueerub kogu elava loodusega, siis vähehaaval, meenutades katkematult seda tunnet, liigume oma tegevuste, oma tegude, oma positsioonide, oma vaikuste mõju tajumise suunas.

Näiteks: on möödunud kaks intensiivset kuud selles paigas, kohas, mille jooksul on näidatud, põhiliselt, eelnenud aja viljalõikust. Aga tähendus, mida iga hetk omas ja Kooli pühendumise tõttu, kust need protsessid tekivad, ilmselgelt, ei jää toimunu siia, ei ole limiteeritud kohalolijatega, vaid see on määramatult laienenud. Me ei tea. See on mõjutanud maid, riike, inimesi... Ja me oleme vaid üks väga väike, palvuslikult juhitud, inimtegevuse osa.

Ja kui iga üks vähegi pöörab tähelepanu sellele erinevate intensiivsuste, jõulisuste kulgemisele, võib olla ei pea palju pingutama, et avastada Providentsi, kui... kui “abistajat” – olgugi et see on fundamentaalne, aga “kui abistajat”, inimese häbematu peakangelaseks olemise austamise tõttu-, Providentsiaalne ilmutas end.

On kohane, selle tõttu, öelda, et otsides, otsides alandlikkuse väikest praoket, tuleb “tänu avaldada”... Providentsiaalsele, Nähtamatule, Müstilisele, Lõpmatusele, Igavikulisele.

Ja, kindlapeale, tänu avaldades, võime märgata... kogu seda abi!, mis selle ajafraktsiooni, kohtumise jooksul on antud. Juhuslikkused..., kokkusattumused, üllatused, etnägematused, ootamatused..., õnn, toetus, koostöö..., lihtsus ja humoorikus... on olnud õigeaegsed ja ootamatud.

Providentsi saab proovida, saab aduda läbi detailide. Ta on tagasihoidlik inimese egoismi ees.

Ja sedamööda kuidas me seda märkame!, avastame... end kui vahendajaid, kui rändureid, keda kantakse kätel läbi lõpmatuse.

Otsekohe see..., see väike detail, võib olla selle mainimise tõttu! –Providents, Providentsiaalne- hoiatab meid -tuues näite-, et ei ole mitte nii, et juba on möödas: “juba on möödas”. Ei; jätkub ja... tehes see palvuslikult ilmselgeks!, arendades, edendades meid, nõuades meilt, innustades meid! selle suhtes, mis läheneb: sellele “saabumisele”, mis juba

on kohal ja mis nõuab organisatsiooni, ettenägelikkust, korrastamist, toiminguid, tegusid, projekte...

Näib, et ei ole puhkepausi. Ja niiviisi on võimalik tunda kui hoida alal saabumise, lõpule (täide)viimise teadlikkust -, ja... "saame näha". Aga kui teadvust on... on teavitatud!, et ta on rändur lgavikus, suunaga Lõpmatuse poole, siis ta teab... teab, et iga tsükkel või... või rütm, on liikumapanevaks teistele tsüklitele või rütmidele, millel on kalduvus, ilmselgelt, võimendada meie teostusi, selgitada meie positsioone, muuta vooruslikeks meie tegusid.

Iga..., iga "tänu" Providentsile vastab miljonitele "tänu" meie inim-, looma, taime-, mineraalide keskkonnas...

Ja... ja lisaks –ja lisaks- peavad need "tänu" tegutsema ☺ koos oskusega näha, mis meile teadvuses vastab: näha iga ühe, iga asja, iga situatsiooni toredust, võlu. Toredus, võlu, millega lill avaneb ja näitab, esitleb oma ilu ja oma parfüümi. Olgugi et ratsionaalse kriteeriumi järgi, paistab see meile ebaadekvaatse väljendusena teatud salakavalate ja valusate situatsioonide puhul... Aga ai!, ai, mida peab veel nägema sellest!, mida ei nähta ja mille suhtes ollakse pime isikliku egoismi tõttu, sellise elu suuna tähenduse tõttu, mis kaldub elu ennast hülgama, põlgama ja kasutama seda kui orjust. Ai!...

Sellepärast, olgugi vaid hetkeliselt, nähes seda võlu..., seda ilu, seda... originaalsust, mida me iga pilguga ümbruskonnast, inimestest ja igast sündmusest saame, on tänasese palve järgmine kutse. Niisamuti nagu me tasume, rahuldume ja täname ja universaliseerume ja tunneme end kommunikeerununa, kommunikeerijatena, tänada Providentsiaalset tähendab tänada väikest, lähedast, lähedalolevat, intiimset.

Sellesse erilisse tänusse, võlusse vaikselt sisenemine... on nagu avastada –ja see ei ole väga kaugel- avastada see algne tähendus, miks see olend, see detail, see sündmus siin on, miks ta tekkis..., milline on selle toimumise tähendus.

Iga päikesetõus muutub üllatuseks... sest, lähtudes pimedusest lubab valgus, selgus visandada meie kohalolekut. Ja sellel kohalolekul on impulss ja see peab kanaliseeruma teostuse suunas, ühildatud, jagatud, vaimusuguluses oleva, koostöö vaimus teenimise suunas.

See valguse ärkvelolek, mis meid visandab, lubab meil end taasluua –taasluua- ilus..., tasakaalus, harmoonias.

Et iga üks oleks nagu vahitorn, nagu majakas rannal, mis annab teada. Ja nagu vahitorn, vaht, teadmata mille referents, kuid mis on välja pandud kui vahend, ravim, nagu vahendaja, nagu referents oma... hästi tegemise tõttu.

Puhas.